

Böyle Büyüdük Biz

— genç yazar · 22 Ocak 2015

Dört dörtlük çocukluğumuz olmadı bizim.

Kardeşlerimizin ayakkabısı, elbisesi ve önlükleriyle büyüyenlerdeniz biz.

Çamuru, oyun hamuru yapıp oynayanlardanız biz.

Barbie bebeklerimiz, fiyakalı oyuncaklarımız hiç olmadı bizim ama biz öylede çok mutluyduk.

Mahalle arası toprak sokaklarda geçti çocukluğumuz, oyun parklarında değil.

Belkide bu yüzden acılara göğüs germeyi öğrendik küçük yaşta kaybettiklerimiz bozmadı ne moralimizi nede psikolojimizi.

Biz kaybetmeyi o zamanlarda bilirdik ama canımızın yanması sadece bir kaç damla göz yaşından ibaretti.

Kar yağdığında mahalle çocuklarının hep heraber yaptığı kardan adamlarla mutlu olanlardanız biz.

Kurallara uymasını çok iyi bilirdik. Akşam ezanından sonra evde ol diyen anneyi dinlerdik. "Of be anne" diyemezdik yiyeceğimiz terliğin acısını bildiğimizden. Yedimiz terliğin acısı da fazla sürmezdi zaten uyurduk ve geçerdi ertesi sabah hiç birşey olmamış gibi koşar oynardık, kin gütmezdik.

Akarabalarla, Mahalle arkadaşlarıyla zaman geçirmek bizim için paha biçilemez değerlendendi.

Arkadaşımızın yaptığı şakayı kırk kez dinler ve gülerdik, her defasında pür dikkatle dinler karşımızakini mahcup etmezdik.

Ailede varsa senle aynı ayda doğan, aynı gün doğmuş sayılırdınız. Akıllı kadınlardı annelerimiz iki masraf etmek olmazdı.

Hastahane veya doktor görmedik biz. Kulağımız ağrısa süt damlatır, grip olsak ıhlamur kaynaktırlardı.

Misafirlik anılarımız yok denecek kadar azdır bizim.

Cenaze evine de düğün evine de çocuk götürülmez ayıp denirdi, biride monoton hayatımız var demezdi çünkü farklı yaşamayı bilmezdi.

Evde senden büyük ablan varsa annen bir yere gittiğinde anne olur, sana evdeki büyüğün olmayışını fark ettirmezdi bile. Bizler de gitmek istemezdi zaten arkadaşlarımızla oynadığımız oyun yarım kalmasın arkadaşımız yalnız kalmasın diye gitmezdik.

Bizi hayat binalara , dört köşe odalara, tabletlere ve bilgisayarlara bağımlı kılmadı.

Şimdi neden mi yok sokaklarda çocuk sesleri çünkü;

çocuk tacirleri, sapıklar ve nice nice tehlikeler yüzünden sokak tozundan mahrum kalanlardan değiliz biz.

Vefalıydık biz arkadaşlarımızı yarı yolda bırakmazdık ne oyunda nede hayatta.

Aşık olduğumuz tek kişi babamızdı. Babamız en büyük kahramanımızdı bizim.

Biz isyanı, kötü sözü bilmezdik. Tandır ekmeği ve soba külünde pişmiş patatesin tadını şimdiki kumpirlere, hamburgerlere değişmeyiz.

Biz böyle çocuktuk işte, azı çoğa sayarak annemizin "Elhamdülillah" sözünü tekrarlaya tekrarlaya büyüyenlerdeniz.

...

Özledim o yılları yine yaşamak istemez miyim?

İstemem çünkü o yılları yaşamak bir kere olmalı insanın hayatında. Bir kere doya doya yaşadık, şimdi tatlı bir hatıra olarak taşıyoruz beynimizde ve gönlümüzde.

Ne eksik ne fazla yaşadık ve bitti.